

A fost odată ca niciodată o bucată de lemn ca toate celelalte, de felul în care oamenii de treabă pun pe foc iarna.

Într-o zi, acest mic buștean ajunse până la urmă în atelierul lui Geppetto, un bătrân tâmplar care căutase o bucată de lemn exact ca aceasta ca să-și pună în practică o idee: să facă o marionetă! Bătrânul începu să sculpteze față păpușii, dar, când îi termină ochii, se întâmplă ceva extraordinar: păpușa îi deschise larg și stătu acolo holbându-se la el! Tâmplarul începu să-i facă nasul, dar, cu cât încerca să-l scurteze, cu atât nasul creștea și crescă, și crescă, iar în câteva minute ajunse aşa de lung, că părea să nu se mai termine! Dar acesta era doar începutul: de îndată ce îi termină picioarele, Geppetto îl puse pe Pinocchio pe podea, dar strengarul sări în picioare și, după ce îi trase un picior în gleznă, fugi în stradă și dispără, râzând în gura mare și lăsând în urmă un Geppetto uluit.

– Opriți-l! strigă bătrânul, dar oamenii din oraș, văzând păpușă de lemn fugind iute ca vântul, râseră și râseră... nu aveți idee cum râdeau!

„-Ai să fii o păpușă minunată:
vei putea să dansezi
și să faci tumbe.
O să-ți spun
Pinocchio!“

Toată această agitație atrase atenția unui ofițer de poliție care se puse în mijlocul drumului s-o oprească pe marionetă și, când Pinocchio încercă să se strecoare printre picioarele lui, îl apucă de nas și i-l dădu lui Geppetto, care începu să-l certe cu voce tare. Pinocchio se aruncă la pământ, țipând:

– Nu! Salvați-mă! Ajutați-mă! Omul astă crud vrea să-mi facă rău!

Mulțimea care se strânsese îl crezu și, în cele din urmă, ofițerul de poliție îl duse pe bietul tamplar la închisoare, în timp ce păpușica țopăia spre casă.

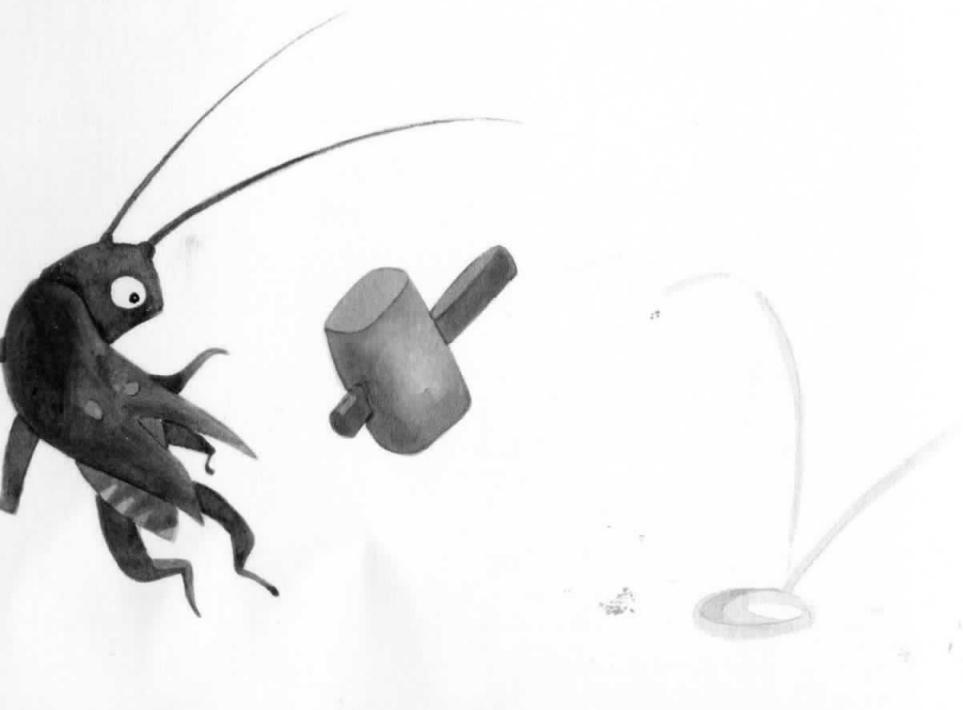
Dar satisfacția păpușii nu ținu mult. Imediat ce închise ușa după el, Pinocchio auzi un sunet ciudat venind dintr-un colț: „Cri-cri-cri“.

– Cine-i acolo? întrebă Pinocchio, speriat.

– Eu sunt! zise un greier mare, sărind pe mâna lui Pinocchio.

– Mă numesc Greierul Jimini și trăiesc în camera asta de o sută de ani.

– Așa că poate a venit timpul să pleci, spuse păpușă, arătându-i ușa.

– Nu plec până nu-ți spun un adevăr foarte important pentru tine, zise greierul. Copiii care se răzvrătesc împotriva părinților lor și fug de acasă nu vor fi niciodată fericiți.

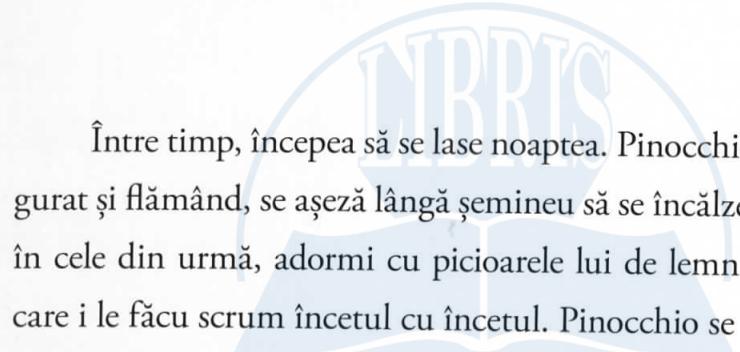
– Singurul lucru pe care-l știu e că nu vreau să merg la școală, să învăț sau să muncesc.

Auzindu-l vorbind aşa, Greierul Jimini se enervă.

– E evident că ești o păpușă: ai un cap tot aşa de tare ca lemnul.

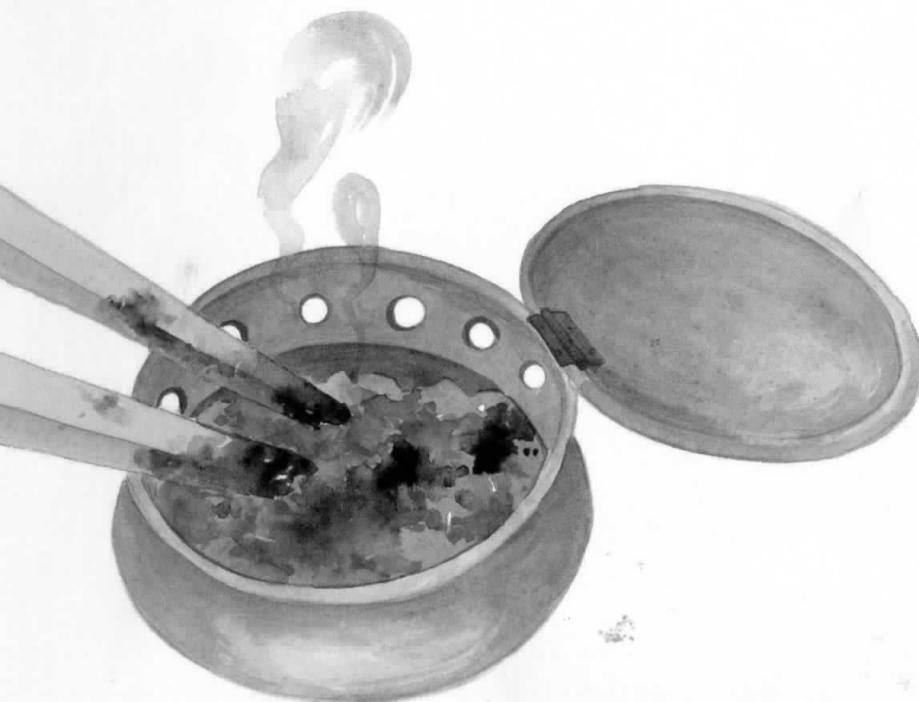
Aceste cuvinte îl îngrijează pe Pinocchio! Păpușă însfăcă unul din ciocanele lui Geppetto și îl aruncă în greier, care reușește să scape printr-o fereastră.

Între timp, începea să se lase noaptea. Pinocchio, înfri-gurat și flămând, se așeză lângă șemineu să se încălzească și, în cele din urmă, adormi cu picioarele lui de lemn în foc, care i le făcu scrum încetul cu încetul. Pinocchio se trezi în zori pentru că cineva deschisese ușa. Era Geppetto, întors acasă după ce petrecuse o noapte la închisoare.

– Tată, îmi pare rău că am fost neascultător. Greierul avea dreptate. Îți promit că voi fi cuminte, voi învăța și voi fi primul din clasă!

Văzând că regreta sincer, Geppetto își luă uneltele și două bucați de lemn și începu să sculpteze alte picioare pentru păpușa lui. Dar Pinocchio se gândi curând la ceva.

– Nu pot să merg la școală! exclamă el. Nu am abecedar!

Pinocchio avea dreptate. Cum putea să meargă la școală fără să aibă măcar o carte la el? Dar cum putea să cumpere? Geppetto nu avea niciun ban în casă. Deodată, îi veni o idee.

– Așteaptă aici, mă întorc imediat! spuse bătrânul.

După un ceas, se întoarse cu o carte în mâini și tremurând de frig: bietul Geppetto își vânduse haina ca să cumperi un abecedar și venise acasă prin zăpadă doar în cămașă. Pinocchio înțelese imediat ce făcuse tatăl lui pentru el, și încurajă gâtul cu brațele și îi acoperi fața cu sărutări.

A doua zi, marioneta era gata pentru prima sa zi de școală. Mergea grăbit pe stradă, având intenția de a-i arăta tatălui său ce mult se schimbase, când, pe neașteptate, la o răscruce, se gândi că poate asculta muzica flautelor și tobelor care se auzeau din depărtare...